

man ikke i 1922. vovede at tage det Sommenbrud, som da var forestaaende, vilde det neppe være forsvarligt nu, da Banken har faaet Lov til at virke i en Række Aar, at skride til et saa opsigtvækkende og voldsomt Middel, som Bankens Likvidation maatte siges at være. Det forekommer mig, at af Hensyn til Landets Erhvervsliv maa Staten bære den Byrde videre, som den i 1923 har paataget sig. Vi kan jo nu haabe, synes jeg, at Banken under en sund Forretningførelse maa blive i Stand til at formindske de Tab, som i Øjeblikket staar saa truende for os.

Af de Hensyn, jeg her har nævnt, Hensynet til Bankens Fremtid, til det Erhvervsliv, som knytter sig til Banken, til Landets Valutaforhold og til de betydelige Statsinteresser, som under Garantien er knyttet til Banken, henstiller jeg altsaa, at man lidenskabsløst ordner denne Sag hurtigt. Det er en Misforstaaelse, naar man har antydnet, at den hurtige Behandling skulde være et Spørgsmaal om større eller mindre Velvillie overfor Regeringen. Til Regeringen søger jeg ingen Velvillie i denne Sag, for vor Skyld er Behandlingen og Behandlingstiden ikke af afgørende Vigtighed, men for *Sagens* Skyld og for Statens Økonomi forekommer det mig, at der vil være et Ansvar forbundet med ikke at løse denne Sag hurtigt. Jeg har imidlertid forstaaet, at der er fuld Villighed til hurtigt at gøre det, og i hvert Fald har jeg paa ny gerne villet fremhæve Ønskeligheden af, at Sagen hurtigt bliver ordnet. Hermed overdrager jeg Rigsdagen Ansvarret for Sagens videre Behandling.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Lovforslaget vil komme til første Behandling ved et senere Møde i Dag.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 149 af 10. April 1922 om Indkomst- og Formueskat til Staten.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 5496).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne og den efterfølgende Sag kan kun med Tingets Samtykke behandles i Dag, men hvis ingen gør Ind-

sigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold.) Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Wilmann: Jeg kan indskrænke mig til ganske kort at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her i dette høje Ting.

N. Neergaard: Jeg skal i Henhold til mine Udtalelser ved anden Behandling anbefale mine Meningsfæller at stemme imod Lovforslaget.

Korsgaard: Ogsaa jeg skal i Henhold til mine Udtalelser ved anden Behandling anbefale mine Meningsfæller at stemme imod Lovforslaget.

Axel Møller: Den højtærede Finansminister fremkom i Gaar med en Udtalelse, som jeg ikke kan lade staa uimodsagt her. Den drejede sig om Spørgsmaalet om, hvorvidt man paa Finansloven kan opskrive eller nedskrive de Beløb, som er fastslaaet ved de almindelige Skattelove. Den højtærede Finansminister henviste ved Fremføttelsen til en Henvendelse fra Skatteborgerforeningen, der protesterede imod denne Fremgangsmaade under Henviisning til Grundlovens § 46, som siger, at ingen Skat kan paalægges, forandres eller ophæves uden ved Lov. Den højtærede Finansminister afviste Protesten med to Argumenter, idet han for det første henviste til, at Loven af 1922 har en lignende Bestemmelse, og dels henviste til, at Professor Berlin skulde være enig med ham i, at det statsretlig set ikke havde nogen Betydning, om man tog det paa almindelig Lov eller paa Finanslov. Jeg har hatt Lejlighed til mundtlig at konferere med Professor Berlin, og han erklærer, at det er ganske urigtigt; han mener, at den Fremgangsmaade, man her har brugt, er forkert, og at den ikke stemmer med Grundloven. Da de Argumenter, som den højtærede Finansminister har anført, formentlig ikke kan løse Spørgsmaalet, vil jeg gerne tillade mig at spørge Ministeren om, hvilken Begrundelse han giver af en saadan Bestemmelse, at saavel Opskrivning som Nedskrivning af Skatter kan ske uden Hensyn til Grundlovens § 46.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg vil gøre det ærede Medlem Hr. Axel Møller opmærksom paa, at han har misforstaaet min Udtalelse. Jeg har ikke sagt, at Professor Berlin var enig med mig i, at det kunde ske paa Finansloven. Tværtimod, Professor Berlin mener, at det ikke kan ske,